

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BĂDULESCU, CĂTĂLIN

Legenda lui Somn Împărat : reportaje, povestiri, interviuri /
Cătălin Bădulescu. - București : Eikon, 2021
ISBN 978-606-49-0550-5

821.135.1

DTP: Valerian Susan

Editor: Valentin Ajder

Cătălin Bădulescu

LEGENDA LUI SOMN ÎMPĂRAT

reportaje, povestiri, interviuri

E I K O N

București, 2021

CUPRINS

Seniorul Pieței Obor	5
Fuga	6
Contrabanda cu măgari în Cadrilater	8
Aroma portocalelor de Kios	9
Deținut politic, hamal, paznic de noapte	11
A murit Clapă!	13
„El mi-a răspuns: doi ochi albaștri”	15
Ultimele arpegii	16
Dragoste de aurolac	17
„Îi spuneau zâna...”	17
Luna de miere la... Pucioasa	18
Topless pe Calea Victoriei	19
Dragoste de cușetă	22
Blestem de mistreț	22
Grafică de cuc pe zăpadă	24
Mărturisirea unei prostituate	25
Noaptea cantonierului	28
Furtuna	29
Sânzienele, foaia și cantonierul	31
Taine de vorbe și bordei	33
Blestemul lui Somn Împărat	36
Medicul de gardă	36
Spovedania	39
Acuarela de mulțumire	42
Externare cu final neașteptat	44
Imposibila nuntă	46
Nu s-au iubit decât o vară	47

Iubirile Patriarhului, acasă, la Hobița	49
Hobița dragostelor nestatornice.....	50
Cu Maria Tănase s-au brodit a fi două pietre tari..	51
Vraciul	53
Operația groazei.....	53
Spovedania.....	55
Greșeala.....	57
Pedeapsa.....	58
A dispărut Omul Camion	59
Născut în duba „Salvării”	59
Doi ochi albaștri.....	61
În loc de încheiere	62
Am fost copilot de autobuz	63
Pe tură cu Caragiale!	63
Viața ca un volan de autobuz... ..	64
Poezie de seară cu cartofi piure	66
Retrăiri de traseu, perii și control canal	66
De 1 leu speranță	68
Cimitirul Izvorul Nou: Trei, Doamne și toți trei....	68
Cimitirul Bălăneanu (Iancu Nou): Ina regina, țiitoarea Regelui Soare	69
Codă la o simfonie a destinului	70
Meserii care mor: peruchierul de teatru	71
„Dacă îți place rămâi, dacă nu...”	72
„Iscusița” doamnei Bulandra.....	73
Generozitatea lui Toma Caragiu	73
Exigența lui Liviu Ciulei.....	74
Însemnări de reporter: În gară la Lehliu...	76
Lehliu Gară – oprirea un minut	77

Tradiția cultural-umoristică pe bază de buget, iar micii mult mai proști	78
Bocceaua cu nuci.....	79
Sâcăială. O jumătate de porc pentru un loc în cămin	80
Reportaj legat la ochi: Am fost două ore orb	82
Mâna furculiță și „norocul” bătut de masă	82
Felul doi: culori fără culoare	84
„Am fost pofticios de când mă știu. De la slănă și de la pohtă am să mor”...	
Interviu postum cu Radu Anton Roman	86
Requiem pentru Marele Pofticios	90
Post Scriptum și Gătitum	90
Ștefan Iordache, interviu găsit prin iarbă	91
Placido Domingo – David Ohanesian:	
Povestea necunoscută a unei prietenii celebre	96
„Cum unde mă odihnesc? Pe scenă!”	97
Mititelu, fudulia e molto berea.....	98
Dolcezza, ce înseamnă comunism?	99
Pentru Angela Burlacu Gheorghiu șansa a fost un sărut învățat de acasă	100
Delicatețea corespondenței scrisă de mână	101
Judecată de șatră	103
Ospăț păgân.....	103
Cris, stabor sau dreptatea de șatră.....	104
Scripcarul.....	105
Ultimul tocilar: Cântecul și plânsetul fierului	107
Origini ilustre.....	107
Ucenicia la Ricordini și Chineze. Fapte de haiducie	108

Cântecul și plânsetul fierului	110
O meserie pe cale de dispariție	111
Dobrogea, iarna	112
De la dorobanții lui Saligny la cafeaua lui Ahmet	112
Umbra lui Ovidiu. La Tomis	113
Histria și ghiolul ologului Techir.....	114
Piftia, polizorul și Nichipercea	116
De unde s-a tras pocinogul	116
Baba Safta și popa Anton.....	117
Invitație la pomana porcului.....	118
A treia cruce: Descântătoarea pustiei	119
„La cerbi merge să-i împungi cu furca, dar la urs te faci înțeles doar cu focul!”	119
Aduce apă neînchipuită și rostește descântecul care o va ocroti până în primăvară.....	121
Viața, ca un nechezat chior	123
Un sat de pescari în București	125
„Povești”... pescărești	127
Finii lui Tache Ionescu	128
Dor de Cezar Hârjescu	130
În gara amintirilor	133
Impiegatul de mișcare.....	133
„Când eram copil, glasul roților de tren m-a legănat și m-a adormit”	134
„Au și semnalele astea luminoase rostul lor, totul este să le înveți bine limba”	135
„În munca aceasta, prima greșeală este și ultima. Hm, cică e ușor să ridici paleta!”	136
Noaptea cea mai lungă Grupul 7 Vânătoare – Stalingrad (Karpovka) 1942	138

Piloții amatori ajung în prima linie.....	139
21 iunie 1941: „Vă ordon, treceți Prutul!”	140
Românești – Basarabeasca: ucis cu pietre, ca în Biblie	141
De pe frontul de Est, la balerinele de la Tănase....	141
Un aerodrom numit URSS	143
Începutul încercuirii: Armata Roșie și gerul alb ..	144
Străpungerea încercuirii: Păstrați ultimul glonț pentru voi!.....	147
Providențialul Tiberiu Vinca.....	149
Atunci când inginerii germani nu cred ce văd cu ochii.....	150
În flotila Udett	152
Trecerea la Grupul 9	155
Neluțu Rusu, OMUL de dincolo de saxofon	156

SENIORUL PIEȚEI OBOR

A fost băiat de prăvălie și intelectual erudit. Negustor în Obor și contrabandist de măgari. Pescuitor în ape tulburi și Furnizor al Casei Regale. Avea patru clase primare și prietenia lui Steinhardt. Și-a dat „licența” la Aiud. Țușea i-a pus 10 și a scris nota pe tencuială. Dădea pe datorie și strângea cocoșei de aur din portocale de Kios... Un paradox numit Victor Roșu, senior de Arhipelag și Piața Obor.

„Ia dioda, ia banana, leucoplastul, naftalina, ia ventuza gălbioară – face bine la răceală! Decodorul, tranzistorul, ia ciorapul, ia șoseta, să faci mai ușor naveta!”...

Aglomerăție, gălăgie, damf de mititei și tescovina trezită, blugi imperialiști însăilați la osmanlâi, buticari de culoare, tarabagii scăpătați, țărani foști cooperatori, poluare fonică cu manele de manele și băieți de băieți. Bere contrafăcută, murături simțitoare la cursul dolarului, varză de vânzare direct de pe asfalt, chinezi mici și gureși cu marfă proastă, dar ieftină. Cam în halul acesta arată astăzi una din cele mai vestite piețe bucureștene, Oborul. Privind-o și auzind dialoguri de genul: „Dacă nu-ți convine, nu cumperi, ete brâul, ce stai în banii tăi?!”, te întrebi dacă nu cumva buncii au cam exagerat cu poveștile lor...

Spuneau că între cele două războaie era o adevărată plăcere să târguiești din Obor. Prăvăliile erau curate oglină, oltenii cu coșurile îți puneau fructele pământului

în săcuie cu motive naționale, negustorii te respectau și își știau meseria. Aveau marfă de calitate pentru fiecare buzunar și câte o vorbă bună, mieroasă cu care te câștigau client statornic. Ei, negustorii de formație, erau motorul, sarea și piperul comerțului. Li se dusesse buhul până pe Calea Victoriei, cucoanele din înalta societate trimițându-și argații să cumpere de aici. Cine nu auzise, în epocă, de măcelăria „La Stere”, de brânzeturile lui Marinică sau de portocalele dulci ale lui Victor Roșu?

Cel din urmă era preferatul intelectualilor strâmto-rați. Le dădea marfa pe credit la un preț de nimic. Când nu aveau bani îi puneă să plătească cu altă monedă, stranie și nebătută: știința lor de carte. Confrații negustori îl priveau chiorâș, cârtind că încalcă principiul de aur al breslei: „Cui îi dai pe datorie, nu-ți mai calcă-n prăvălie”. Povestea firii ciudate a lui jupân Roșu, seniorul pieței Obor, am deslușit-o într-o mustărie din spatele Halelor. Locanta cu stuf și ulcele de lut umed este ținută de Nea Mache Dumitrescu, fost băiat de prăvălie la magazinul de fructe exotice „La Roșu” ...

Fuga

„Am fost copilul lui de suflet – povestește negustorul de must. Noi eram șapte frați acasă, tata murise în Primul Război și biata mama spăla rufe pe la cucoane cât era ziulica de mare. Cu noi în mahala stătea domnul Ganea, un profesor de pian, care a zis că știe un om cumsecade, la care m-aș putea tocmi în prăvălie. Așa am ajuns la cel care mi-a fost mai mult decât un părinte. Am început de

la mătură, apoi, văzând că îmi merge mintea și nu umblu cu furăciuni, m-a învățat cum să țin socotelile prăvăliei. Cu timpul, ne-am apropiat atât de mult, încât m-a și nășit cu Tincuța, o fată sărmană culeasă tot de el de pe stradă. Viața lui a fost un roman, ascultați-mă pe mine.”

Un roman care începe într-o noapte de toamnă a anului 1905, la o stână din creierii munților, undeva în Parâng. Acolo o apucaseră pe mumă-sa, Ana, durerile fa-cerii. Se dusesse să se tocmească cu ciobanii care le îngri-jeau oile. Când a văzut că nu-i de șagă și muiera chiar s-a pus pe născut, baciul s-a dus pe jos până la Preajba, un sat de lângă Târgu Jiu, să-i zică omului ei să vină cu căruța, da' să aibă grijă de scoarțe groase că la munte e frig și sunt doi oameni de luat. Nea Mihăilă Roșu s-a crucit, a suduit de așa mare rușine și a plecat. A mers o zi și o noapte și a găsit-o pe Ana cu pruncul la sân, mândră nevoie mare, de parcă cine știe ce chestie nemaipomenită ar fi făcut. Omul n-a vrut în ruptul capului să boteze pruncul Victor, dar muiera i-a zis: „Dacă s-a născut el în mijlocul pustiei, e semn ca o să izbândească în viață și Victor trebuie să-l cheme, de la Victorie, nu fi nărod, bre, omule!”

Victor călca apăsător strivind pământul reavăn cu stră-duință. Așa îi plăcea lui să umble, în picioarele goale, de la Florii până la zăpada Sfinților Arhangheli. Avea drum de mers până la școală și-l făcea agale, oprind dintr-o fântână în alta. Îi era întotdeauna sete. În primăvara lui 1920 nu împlinise, încă, cincisprezece ani. Era ager la învățătură și învățătorul Butulescu stăruia să dea mai departe la „școli de făcut domni”. Stăruise și Victor, dar nu avea la cine. Lui tată-său nu-i erau de trebuință domni, care să-i păzească vitele. Ca să-l liniștească de tot, i-a vândut partea lui de pământ și a băut toți banii. Victor a citit și a scris toată

iarna scrisori pe la oamenii din sat neștiutori de carte. Primea o para de scrisoare. În primăvară, cu un „capital” de șaisprezece lei se va urca în primul tren, la întâmplare. Nu-i păsa unde merge. În urmă, rămâneau amintiri care dor. În față, psalmodiat de țăcănitul boghielor la macaze, se întindea un destin aliat și potrivit.

Contrabanda cu măgari în Cadrilater

Trenul a oprit în stația terminus Constanța. Îi mai rămăseseră patru lei. Cu ei, Victor a făcut prima afacere. După ce a colindat orașul, a observat că muncitorii din port nu aveau nicio brutărie în apropiere. Pentru a cumpăra pâine, pierdeau timp și bani, fiind plătiți la normă. De patru lei a luat lipii, franzele și cornuri. Le-a dus în port și le-a vândut cu un beneficiu aproape dublu. Vremea era rece și cu șapte lei nu a găsit odaie de închiriat. A intrat argat la hanul unui grec. Kir Iani Papadopolis ținea locanță cu nume pocit: „La Patrída tânjitoare”. În ziua liberă, Victor continua să ducă pâine în port. A aflat jupânul și l-a dat afară boscorodindu-l într-o românească corcită prin Levant: „Țze, bre copchilul, fați tu la mine concurența?!”

De la han, Victor s-a dus după un cioban chivernisit din Munții Măcinului. Baciul era staroste peste mai multe stâne și avea trebuință de un om de încredere. Așa a învățat Victor să țină seama la zer, jitniță, urdă, caș și telemeaua de oaie nebotezată. A deprins jupuitul, argăsitul, daracul și celelalte tehnici ancestrale ale oieritului. Destinul însă nu-i va îngădui, nici aici, popas mai prelung.

Într-o noapte despărțită de lună, baciul a fost tăiat de lotri pohtitori la preaplinul chimirului. Cu limbă de moarte l-a tocmit pe Victor la un evreu cam pișicher, care l-a dus tocmai în Moldova, să culeagă scoici din Prut și Siret. Erau niște scoici albe, lucioase, din care Șaimovici făcea nasturi și-i vindea ca fiind din sidef. Drept plată, i-a dat ucenicului un pont de afaceri: contrabandă cu măgari în Cadrilater și un nume – Igor Branici. Igor avea bulgarii lui, mari amatori de dobitoace căpoase. Victor îi trecea Dunărea printr-un loc cu vad mic, îi lega de un anume copac și, peste două zile, venea și își lua banii din scorbura. Încet, încet, capitalul creștea. Ordinul de recrutare l-a găsit în Cadrilater, la Bazargic. Chemarea la oaste l-a salvat de răzbunarea comitargiilor cărora le făcea concurență acerbă. Nu și pe Igor, care va fi găsit înecat în Dunăre cu urechile tăiate și nasul scurtat...

„Capitalist” în formare, Victor va depune jumătate din bani la bancă, iar restul îi va lăsa spre păstrare celui mai mare dintre frați. Când s-a eliberat din armată, fratele îi cheltuiuse paralele pe zaibăr și vădane stătute. De necaz, Victor a albit la 23 de ani și a învățat să nu mai dea, nici odată, rațiunea pe sentiment ...

Aroma portocalelor de Kios

Cu banii înmulțiți la bancă, Victor Roșu va deschide prăvălie în buza Oborului. Acolo era fieful interbelic al oltenilor precupeți. Cu timpul a construit și o hală în miniatură, demolată astăzi, devenind cel mai mare angrosist de fructe exotice din Regat. Avea cele mai dulci portocale

aduse din insula Kios, banane, smochine și curmale din Arhipelag. Auzind că Reginei Mame îi plac un anume soi de portocale roșii de Sicilia, a tocmit un căpitan de vas aflat la ananghie și a bătut o lună întreagă Mediterana. S-a întors cu trei vagoane de marfă poftită de palat, dar vândută cinstit în prăvălie la preț fără adaos, așa la... „vi-vat concurența”.

Devenit om cu stare, nu puține i-au fost pețitoarele. Doar că el dobândise învățătură de la un armean bătrân, Agopian, cel mai mare importator de cafea arabică din Matache Măcelarul: „Vezi tu, Victoraș, femeia și negustoria se brodesc ca tusea cu junghiul. Până nu te coci destul, nevasta e cea mai păguboasă afacere din care oricum nu scoți cât ai băgat...” Sunt bune și sfaturile, nimic de zis, dar ce te faci când ai ajuns la patruzeci de ani și hoțul de cârciumar, la care mănânci de atâta amar de vreme, îți aduce o friptură arsă și scorojită să n-o dai nici la câini? Păi, musai să te însori. Hotărât la vorbă și faptă, într-o lună Victor era căpătuit. O iubea el demult pe Petruța, fata lui Nea Mitu Măciucă, gospodar chivernisit din Fundeni Frunzănești...

Dorința de a învăța carte nu l-a părăsit niciodată. Biblioteca sa, făcută cu sudoare de generații întregi de anticari, putea rivaliza cu cea a lui Nae Ionescu. Cel puțin, așa a raportat maiorul de securitate responsabil cu epurarea, mirat că un patron exploatator are pe același raft *Mein Kampf* și *Capitalul*... Cei mai prețuiți clienți ai lui Victor Roșu au fost profesorii, avocații, gazetarii. Le făcea rabat, le dădea pe datorie și, de multe ori când venea scadența, ștergea cu tibișirul. În schimb, le cerea să-l școlească. A școlit, la rândul său, destui...

„Cei mai mulți băieți de prăvălie, de la el au învățat carte – spune negustorul de must, încălzind în căușul palmei vin nou în ulcică veche. Celor mai isteți le-a dat bani de liceu. Doi au făcut și facultate. Ne spunea mereu: «Mă, băieți, cea mai mare avere a unui om este învățătura. Doar ce ai în cap nu-ți poate lua nimeni. Case, bani, aur, prăvălie, pe toate le poți pierde într-o singură zi.» Parcă a avut gura aurită... Așa a pățit și el, săracul! După ce au venit comuniștii, i-au naționalizat magazinul și a rămas muritor de foame, cu două fete în școală. Apoi l-a turnat o jigodie, un șarpe crescut la sân, un țigan, Bică, băiat de prăvălie ca și noi. A declarat la Securitate că don' Roșu are o ladă cu cocoșei de aur și se întâlnește cu spioni americani. L-au ridicat într-o noapte cu Volga neagră și a făcut zece ani de temniță grea...”

Deținut politic, hamal, paznic de noapte

I-a fost scris lui Victor Roșu, ciudatul neguțător de portocale, să urmeze în închisoare Academia Colocvială a prietenilor îndatorați cu fructe exotice. „Licența” a dat-o la Aiud, Gherla și Periprava cu profesori aleși pe sprânceană: Nichifor Crainic, Mircea Vulcănescu, Radu Gyr, Nicolae Steinhard. Magisterii au rămas uimiți de cultura autodidactă a unui om cu patru clase primare absolvite în Preajba Gorjului. I-au cerut în schimb lecții de viață și supraviețuire în pușcărie. În *Jurnalul fericirii*, Steinhard amintește de „seniorul negustor” care l-a învățat verticalitatea sacrificiului și demnitatea firii țărănești.

Eliberat odată cu decretul din 1964, Victor Roșu și-a găsit fetele în primii ani de facultate. Pentru a le întreține pe timpul studiilor a fost, la mai bine de șaizeci de ani, hamal în Gara de Nord și paznic de noapte la Antefrigul. Destinul început printr-o „Fugă” a continuat cu un „allegro maestoso” sfârșind printr-o „codă” nedreaptă, dar demnă. *Iarna patriarhului*, adică bătrânețea seniorului, i-a fost răsplătită cu grija, formarea și dragostea nepoților. Evenimentele din 1989 l-au găsit întristat în el însuși. Lipsa capitalului și a tinereții l-au împiedicat să o ia de la capăt cu portocalele, bananele și smochinele sale.

„Ce zi este astăzi? – mă întreabă negustorul de must. Aproape în fiecare vineri mă duc la Izvorul Nou să-i aprind o lumânare. S-a prăpădit acum nouă ani după ce moartea l-a încercat câțva timp reușind să o păcălească. Știu că făcuse, la un moment dat, o infecție la picior și doctorii nu-i găseau leacul. L-a trimis pe cel mai mare dintre nepoți la Preajba să caute într-o anumită pădure o buruiiană numită spânz. Și-a făcut din ea o alifie care l-a vindecat într-o săptămână... A fost un om și un negustor cum nu mai sunt astăzi. Un boier fără pedigree, în cel mai adevărat sens al cuvântului. În amintirea lui am ținut morțiș să deschid prăvălie în Obor. Vedeți, încerc să mă port cu clienții cum o făcea el, dar tarabagiii ăștia zic că sunt nebun de legat.”

Se lasă seară pâcloasă peste Piața Obor. Mustul s-a terminat, la fel și pastrama de oaie crestată pe jar. Față în față cu hala de pește a existat cândva prăvălia „La Roșu” și un om a cărui viață a fost cu adevărat un roman. Acum, coji de semințe proaspăt scuipate și miros rânced de mititei măsluiți se întind ca o nepăsare peste amintirea acelei vremi...

A MURIT CLAPĂ!

A murit ultimul os de lăutar crescut de Tony Iordache – Vasile Condurățeanu, zis Clapă, zis Sacăz, zis Vitriol englezesc. A fermecat juma' de București, i-a cântat lui De Gaulle la ureche șansonete de pe cheiurile Senei, a ostoit oful și aoleul bărbaților lăsați și femeilor slobode. Lumânarea i-a ținut-o femeia de serviciu, coliva i-o face spălătoreasa, sicriul l-a comandat un nepot. Prieten cu toată lumea, Clapă a murit singur. A lăsat patru copiii orfani – acordeonul, țambalul și două viori contrafăcute, imitație de Stradivarius.

Maeștrii: Tony Iordache și Fărămiță Lambru

Ca orice artist care se respectă, și Clapă a avut maeștri celebri cărora le-a ciordit meseria, făcându-se că o învață. Primul a fost Tony Iordache, Dumnezeu țambalului. Acum două săptămâni ne-am făcut pulbere, eu și Clapă, la Trei Cămile. Nu aveam de unde ști, nici eu, nici el, că vor fi ultimele noastre confesiuni. Acum, confesiunile acelea bahice capătă pentru gazetar valoare de document. Clapă s-a născut la picioarele Podului Grant, în mahalaua Giuleștiului. La nouă ani a primit cadou prima vioară, la zece ani l-a tocmnit cârciumarul cartierului să-i înveselească onor clientela. Aici l-a cunoscut Tony Iordache și l-a luat imediat, lăsându-l pe crășmar mofluz. L-a înfiat

cu acte în regulă, fiind convins că are de-a face cu un copil minune. Nu s-a înșelat: la 14 ani, Clapă a apărut în primul spectacol de revistă de la Alhambra, apoi a fost angajat de Cărbuș. Armată a făcut tot în teatru, marele Constantin Tănase reușind să-i aranjeze un fel de detașare, ca adjunct de pompier de teatru. Era chipeș Clapă în uniformă și avea mare trecere la „domnișoarele artiste”, până când s-a supărat Tănase și l-a avertizat părintește: „Bă, poate te pune dracu să-mi lași vreuna borțoasă, că a ta e Curtea Marțială”. La Cărbuș l-a cunoscut pe al doilea naș al său: Fărâmiță Lambru, dascălul de acordeon. „Mă împăcam cu țambalul, da’ când am pus acordeonul la gât parcă aveam la piept un frate. Îmi mergeau degetele singure, de aia mi-au și zis Clapă, de se mirau dom’ Fărâmiță și doamna Maria”. Doamna Maria sau Maria a cântecului era chiar Maria Tănase, care i-a făcut cadou lui Clapă primul acordeon. „Cântam pe scenă cu ea și aveam un acordeon de împrumut cu burduful spart, de răsuflea pe la toate încheieturile. Doamna Maria m-a gonit mai încolo, că fac curent și răcește, iar după spectacol m-a dus la cel mai mare magazin de instrumente muzicale, la Galeriile Lafayette, și mi-a luat un acordeon nou-nouț. Don’ Fărâmiță mi-a spus că și lui i-a făcut la fel”. Fărâmiță Lambru l-a și nășit pe Clapă, cu o fată din baletul teatru-lui. N-a stat mult însurat, că nu-i era felul, da’ lui Fărâmiță tot nașu’ i-a zis până în ultima clipă.

„El mi-a răspuns: doi ochi albaștri”

La șaptezeci și doi de ani s-a îndrăgostit pentru a doua oară în viață. „Are douăș’doi de ani, barosane, și e frumoasă, îți plouă în gură când o vezi, să-mi înjghebenească deștu’ pă clapă dacă te mint. O cheamă Cora, da’ mi-a zis să-i spun Țuți, așa-i că sună mișto?”. Dau din cap și mai chem o formație completă de Muscat Ottonel. Clapă bea cu sete și trage pătimaș din mahorcă. Se îneacă și tușește spasmos până îi dau lacrimile. „Nici n-a vrut să audă să se mărite cu mine și uite la mine că-s încă verde, bani am, am și Trabant. Mai încerc o dată, dacă nici acu’ n-o să vrea, o să mor de inimă rea, călcat de tramvai, cu funia de gât, împușcat în ceafă cu toporul de lemne.” Se ridică și șoptește ceva la ureche orchestrei. Clapă trece la microfon și cântă o romanță uitată: „Călugărul din vechiul schit”. Glasul îi sună găjăit când ajunge la versurile „Ce l-a mânănat printre sihaștri/ El mi-a răspuns: doi ochi albaștri”. N-a murit de tramvai, cu funia de gât, împușcat în ceafă cu toporul de lemne, așa cum i-a plăcut să glumească cu moartea la Trei Cămile. A murit mult mai simplu, de-a dreptul banal, atac de cord în somn. Seara s-a culcat bine-mersi, și dimineața l-au găsit țepăn. A plecat în marea trecere cu ochii deschiși și ațintiți spre blocul de peste drum unde stă Cora, cea care i-a zis să-i spună Țuți.